

Motorkářská epopej a FB fejetony

V dobách mého mládí skoro všichni vesničtí kluci pečlivě dbali na seskupení tří aspektů. Dosažení patnácti let, převzetí řidičského průkazu a na vyladěný malý motocykl.. V mém případě motocykl Mustang. Ovšem šlo o velmi malou kubaturu s nevelkým výkonem, o to více však rachotil a vydával spoustu kouře. Moje kila se moc nesnesla s malým výkonem toho motocyklu, docházelo k delším jízdám na jedničku a tak se mi opakovaně dařilo změnit jeho zážehový motor na vznětový, neboť motocykl po vypnutí jel dál. Řešival jsem to ucpáním přívodu vzduchu, ale jeden můj kamarád byl tímto jevem vykolejen natolik, že vyšrubovával svíčku a tou svíčkou si prostřelil přední kolo.

Dalším mým motocyklem byla ČZ175 Stříbrná sršeň. Jezdila asi sedmdesátkou a zažili jsme několik zajímavých zážitků. Jednou jsem si vezl domů sele ke grilování a to sele jsem umístil do své trempské šněrovací USárny, takže to vypadalo, že mám sele jako spolujezdce, který se mě zezadu drží za boky a zvědavě hledí vpřed přes moje rameno. Ostatní účastníci provozu byli nadšeni. Jindy zase při jízdě cítím teplo na nohou - kouknu dole a tam co je motor byla ohnivá koule. Tak jsem vypl přívod benzínu, sjel do příkopy a tam jsem se vrhl na drny a naskládal je na motocykl jako jakýsi milíř ze kterého se divoce kouřilo. Odvlečen domů jsem byl nalaně - to se dnes také nevidí. Jindy zas, jedu a cosi vedle mě běželo příkopou.. asi zajíc říkám si, ale podívám se lépe a byla to elektrická baterie z mojí motorky. Tu baterii jsem si z roztržitosti dal na záda do pracovní tašky a kyselina mi sežrala tašku, kartičku VZP a kreditní kartu. Stál jsem s tou kartou u bankomatu, vždycky jsem ji olízl a vyleštil o flanelovou košili a provedl marný pokus o její načtení.. nakonec jsem se otočil a za mnou stálo asi čtyřicet lidí a se zaujetím sledovali moje počínání. Po dalších podobných dobrodružstvích jsem svoji helmu zezadu vyzdobil samolepkou "DÍTE V AUTĚ".

Dalším motocyklem byla Yamaha 125 XBR, která mi přinesla verš do připravované motogangové hymny "Motocykl Yamaha - su složitá povaha!" Yamaha byla po velké havárce, takže se pode mnou všelijak vlnila.. bylo to tedy chvílemi "dvoustopé vozidlo" taky jsem jednou ujel několik set kilometrů (až z Chodska) se zaraženými předními teleskopickými tlumiči. Motorově byla výborná, takže při prodeji stačilo krásné šestnáctileté slečně a jejímu tatínkovi říci, ať pořádně a s energickým plynem vytočí kvalty a oba se hned do Yamahy zamilovali a pán přísahal, že všechno na ní dá do cajku. Motorka si zjevně polepšila.

Já jsem nyní pořídil Číňana YUKI Vista 250. Zlatou sršeň - motorku, která vypadá jako velká rychlá motorka, ale není rychlá - a bez kufru "na poklad" vzadu - není ani velká. Její motor je přesně ten stejný, který se dnes v Týnci nad Sázavou montuje do dnešních českých motocyklů JAWA 250.

Bylo třeba pořídít koženou bundu a ta bunda je tutová.. Krivák vpravdě Travoltovský.

Pán ze Zábřehu prodával bundy dvě - jednu 3XL a druhou 8XL. Pro mě byla ta druhá. Vylezu z vlaku a hledám člověka svojí postavy.. a hned jsem jej poznal a taky důvod proč prodává. Doma v jeho skříni už visela nová hovězina velikosti 10XL. Ano - nic není ztraceno i takové velikosti se vyrábějí.. a větší!

Jenom jsem si ji natáhl na sebe a ucítil jsem váhu metráku hovězí kůže a najednou jsem jako v pohádce pocítil, že jsem pod ochranou "nebes i pekel", ne tedy že bych pokaždé co sáhnu do kapsy našel Dukát (Byla tam tehdy pokaždé jízdenka Českých drah) - ale nafleku jsem se proměnil v Oldsatterrhanda, Zábřežský hodspodský "U Welzla" se mnou jednal veleuctivě (opět ta TV pohádka), a na Zábřežském perónu ženy při pohledu na mě omdlávaly (nebo si ty otužilejší přede mnou odplivávaly). Slečna ve vlaku si na mě musela sáhnout jestli se jí nezdám.. a panu průvodčímu se tak klepaly ruce, že mu z nich vyletěla jízdenka.. ovšem já ji chytl ještě za letu a šup do kapsy kouzelného kabátu.

V Tlumaque po hospodách už to probíhalo jako "ostuda běžného formátu" neb zdejší obyvatelé jsou otužilí a ledacos už viděli (Třeba koňa chodícího po hospodě nebo mě s šavlí..) avšak i tak to byla legrace vskutku hrubozrnná.

Pak mi přišly poštou (z druhé ruky) motorkářské kožené kalhoty.. Namastil jsem je sádlem a pyšně jsem si v nich vykračoval po obýváku, moje žena si mě ironicky prohlédla a zahlásila:

"Tvoje finanční situace je zjevně zoufalá - když se dáváš na dráhu striptéra!!"

Takže jsem ty kalhoty pojmenoval - kalhoty "Modrá ústřice".

Pro Zlatou sršeň jsem si jel v únoru, motorkářsky vyhastrošen vlakem a autobusem na Vysočinu do Blanska. Byla to "Láska na první svezení". Nahoře na Vysočině mi všichni mávali, blikali a zdravili mě.. inu to proto, že v příkopách u silnice a v lesích kolem byl ještě sníh. Měli mě za velkého srdcaře a drsnáka. Dole na Hané už sníh nebyl a přece jenom jsem ani na vyhlášeném úseku nepotkal žádného motorkáře. Ta zimní jízda byla "jenom radost" a popravdě ta radost byla VĚCÍ VOLBY. Byl jsem dost promrzlý a zdevastovaný tou krásnou jízdou. Když jsem zasněženou Vysočinou mrazem zhranatěl.. Tak jsem si místo sebezpozorování - vybral pohled na ženy a dívčiny v protijedoucích autech. Jak při pohledu "na něco dost strašidelného a dobrodružného v protisměru" - rudly jako pivoňky..

Jinak s motorkou si navzájem posilujeme a upevňujeme svoje špatné vlastnosti. Rozjíždíme se velmi zvolna, řazení kvaltů probíhá, řekl bych "rozšafně" a jízda jest pomalou na styl "kochačky všech kochaček". To nikdo motorizovaný nevydrží sledovat zezadu a jeden naštvaný závodník, ten můj styl jízdy nazval výkřikem "Puf---puf---puf!". Ovšem kolik kouzelných krajinek, kolenatých děvčat a jiných pamětihodností byl svatý čas prohlédnout.. o tom se bývalé Yamaze ani nesnilo.

Pár fejetonovitých kousků z Facebooku

Nůž co-by dárek..

"S noži je problém - že jde o srdcovku.. mám plný šuplík nožů na které nesáhnu a na špalku mi leží nůž "Walther Orient" (a ani nebyl tak drahý) který má to štěstí (a zároveň smůlu) že s ním dělám skoro všechno.. Asi je to úplný unikát neb ani strejc Google nenašel stejný nůž.. Inu kupovat někomu nůž je asi tak - jako někomu kupovat motorku."

K PANDÉMII

Nu prodělal jsem smrtelnou pandemii - průběh jako řemen, myslel jsem že zdechnu - nikdo mě neprohlédl, nedostal jsem žádné prášky, nedostal jsem "kompenzační bonus" (tuším paragraf 8 - a to nám říkali, že se nemusíme bát spadnout do karantény).. ale zdravíčko slouží čím dál lépe, s lidmi se na sebe usmíváme.. co ještě chtít.

Plíce regeneruju polévkami, česnekem a bylinkami.. kdo si představoval 3. tisíciletí méně rustikálně - tak se zatraceně mýlil.

Inflace ve zdravotnictví - pokud se nepletu, od dob Peléščeny ze "Slovácko sa nesúdí" značně pokročila - v jejích dobách byla hodnota člověka velká šrůtka uzeneho bůčku. "A včil si představ jaků cenu mělo celý prasa!!"

Kolik si za ty dva telefonáty se mnou zdravotnictví samo sobě z pojištění zaúčtovalo nevím, ale okem pacienta to vypadalo, že hodnota mého života není ani suchá okrájená kůže z toho uzeneho bůčku.. Spíš že by se jim hodilo do čísel, kdybych zatřepal fuseklí. Pro zajímavost - ta uzená kůže se dává ovařit při vaření kysaného zelí nebo v polívce. Takže má svoji hodnotu.

Horoskopy

Čím to.. že když čtu tyhle horoskopy na další rok, mám pokaždé zřetelný dojem, že jde o horoskop roku minulého a naopak, že na úmor roku minulého a na šoky roku předminulého, žádný horoskop neupozornil ani slovíčkem. Ale horoskope.. dobrá.. nebudu se utápět ve svých slabostech, mezi nevyhnutelnostmi budu kličkovat jako zajíc a prorážet si vlastní cestu dle svého zvyku.. přijdou-li slíbené peníze, láska, nebo upevnění vztahů - jenom dobře - přízeň nebes vřele vítána a kdyby nepřišla, stejně mi to nezabrání v kalbách, meditacích, cvičeních a rituálech, beztak se budu na svět a na nebesa usmívat..

Civilizační probuzení.. se mě týká.. bohužel.

No já si musím přiznat, že jsem si třeba policajty jak vymění tradiční "JMÉNEM ZÁKONA!" za novátorské "VEJMÉNU VČEREJŠÍHO VEČERNÍHO ZPRAVODAJSTVÍ!!" nedokázal představit. Taky zdravotníky jak hodí totálně přes palubu pacienty a zamknou se v ordinacích, no to taky ne.. O hospodských kontrolujících svoje štamgasty.. nemluvě. Jo a učitelé a všech těch (snad 500 neziskovek) dětskoprávního oboru.. jak nechají mučit děti a obviňovat je z něčeho co nebylo dokázáno.. a když přišly opačné výsledky - tak trvat na předchozích předpokladech.. Tady padla velká aureola.

Teď to máme jak to máme - všechny co ještě sledují zpravodajství a nechávají se chytat za srdíčko jakýmikoli záběry - ze srdce lituju..

VELIKONOCE

Ráno se vzbudím ještě v "mráčku včerejšího dráčku" ze spárky Na hřišti.

Pak se zase vzbudím po různých peripetiích, na kanapíčku a ptám se "Kolik je hodin?" Žena: "Pět podvečer a já jdu umívat nádobí.. nechtěla jsem tě budit cinkáním nádobí.." já na to "Pravda.. su rodinný despota.. " žena zas "Nachystala jsem ti kýbl.." já na to "A na

co? Abych si na něj třeba případně zabubnoval??" .. a usnu..

Vzbudím se a slyším jak žena synka vyučuje Šejkspírovi.. prý Macbeth.. tak z polospánku začnu recitovat ten slavný kotlíkový recept: "Ropucha jež třicet dní pod kamenem ve spaní ropušinou puchla v těle, ať se první v kotli mele!!" (Velikonoce jsou náročný křesťanský svátek! A synek dostal ze Šejkspíra jedničku..)

Válka první den

Juj.. Přišel zrovna synek ze školy a říká mi "Tatínku je válka"..
(pokýval jsem hlavou)

"Učili jsme se to v Občance Dějepisu a tak.."

Zafuním.. "A co vám říkali?"

"Ale tak různě.. že máme sledovat zpravodajství.."

já na to: "Ale..?"

"My ho sledovat nebudeme!"

já k tomu.. "Protože?"

"Protože je prolhané!!"

Poznámka: "A čo si predstavujete také pod slovom cenzúra, vojín Kefalín?"

"Je to soudruhu majore také ony bazmek u fašistov, revanšistov, buzerantov a jiných kokotov!"

Slovy klasika "Kdyby člověk zatěsnil okna dveře a všechny škvíry..!
Stejně se ta mediální bestie nějak vloudí!!"

Ale kdyby přece jenom mělo dojít na politiku, tak mě napadá jedna básnička o Černém hradu. Ovšem s tím, že je více, těch černých hradů včetně Kremlu, Bruselu, Washingtonu.. a dalších, které ani nejsou na

mapě..

Josef Kainar - Sněhurka

V krajině pusté a nevlídné,
tam kde ptáci nezpívali,
kde se ryby mlčet bály,
tam vládl zlý král.

A ten si dal zbudovat
škaredý a černý hrad.
Škaredý jak vlčí tlama,
černý jako půlnoc sama.

Černá hradba, černý kámen,
černá brána, černá věž,
ve všech koutech černé stíny,
a ten král tam na tom hradě
dělal samé lotroviny,
a co řekl, byla lež!

A zas naopak, koukni Marco na ty bambuly!!

Sehráli jsme se ženou dokonalý remake na Nohavicovu píseň
"Rozhovor u televize".

Sešli jsme se u obrazovky, kde zrovna jela nějaká upoutávka na
podivnou realityšou a zazněla slova "TĚHOTNÝ MUŽ!". Žena po mě
loupla pohledem a řekla "Tys býval těhotný muž, ale pak ses se mnou
oženil a začals hubnout!" Přerušil jsem ji "antickým gestem" a navázal
jsem "Žačal jsem chšadnout! Chšadl, chšadl, chšadl.. až uchšadl!
Vidím to jako dneš!! Čelnej funebráckej vůž a dešet nahých panen mi
žpívá uklutně šmutný blůůůůůůž...!"

Tchaj-ti také není pro každého..

Pamatuju každoroční Milanin nábor, kdy prvního září naklusalo do tělocvičny snad sto nových platících cvičenců. V pololetí jich už byla sotva polovina. Na konci školního roku asi pět. Po prázdninách k dalšímu štrůdlu nováčků nastoupili tři-čtyři loňští.. nebo taky nikdo.

Zkoumal jsem, co odlišuje ty kteří zůstanou od odchozích a na nic jsem nepřišel.

Jde zjevně o osudové uhranutí!

Půst

Postní jídlo které mám raději než husu..

Malé jarní skoré brambůrky z vlastní zahrádky s máslem a hlávkovým salátem. A že je v salátu pár ještě teplých špíčeků.. no a? I Slunce má skvrny.

Mniši jsou dvě třetiny roku na půstu.. a tak mi někdo vysvětlíte proč v Římě v hotelu Svatý Martin mají ve výtahu váhu/osobu spočítanou tak - že průměrný jedinec váží 130kg zatím co u nás je to běžně 60 kg. Jak by to ti mniši a preláti nabrali, kdyby 2/3 roku jedli jenom kořínky s vodou..

Můj oblíbenec, nebožtík Milan Badal (dělal sekretářku Dukovi) hlásal, že půst je jeho oblíbené období, ve kterém si kupuje a konzumuje luxusní obrovské ryby a podobné lahůdky.

Jeho farská kuchařka na něj vrčela, že za to všechno bude v PEKLE za jazyk přibitý nad ohněm - i se svými kumpány..!

Ale já si myslím, že Badal v NEBI opět a zase peče postní kachny a že pořád dělá sekretářku NEJVYŠŠÍMU..

"Umění špionáže" - díl sex

Včera večer u televize jsme se smáli až nám tekly slzičky..

Byl tam na ZOOOm dokument "Umění špionáže" - díl sex.. obsahující mnoho peprných kousků.. Byl tam i příběh francouzského

přidělence v Číně, kterého svedla čínská zpěvačka Shi Pei Pu a vylákala z něj 500 francouzských tajemství. Probůh Frantíci mají nějaká tajemství?? Dokonce mu porodila a přivedla na ukázkou jeho dítě. Když je oba zatkli, tak se "při potřebě" na WC zjistilo, že nejde o zpěvačku ale o zpěváka. Vyšetřovatele to zajímalo - jak probíhal ten sex? Ále.. žeprý pokaždé vetmě a narychlo! Když mu to řekli, že se miloval a dítě zplodil S CHLAPEM! Tak si milej zlatej pokusil na cele podříznout krk!! Taková to byla ostuda před celým špionážním světem!

"Byl jsem v restauraci U koňa.."

"No a jak se ti "to" stalo??

"Byl svátek matek.. Šel jsem na hřbitov.. a cestou jsem reflexívně zabočil do dveří ke Koňovi.."

Zase U koňa.. Doutníček

Ve středu proběhl "den kouření orientálního doutníčku" co mi dala z cest Kateřina - bylo to velmi poetické.. servírka Dáša za mnou zamykala hospodu.. a nadechla se již dost rozptýleného dýmu.. zakuckala se a zvolala:

"Tohle je peklo! Naštěstí jsem ti nedovolila - zapálit to už v hospodě!!"

Nedostižný ideál.. "ŽIVOT TAOISTICKÉHO MUDRCE JE JEN A JENOM POEZIÍ!"

"Gdo to má? Gdo to má? Gdo to má?

Chuck Norris ani Matonoga..!"

Avšak i staří taoisté se semotamo mohli splést, když cokoli "kategoricky vyhlašovali", navzdory tomu, že TAO které lze pojmenovat, popsat, určit - není TAO.

Já, který nerozumím tvrdosti světa a nevidím prosté příčinnosti - se hlásím k básníkovi..

"Slunce, zdroj vši síly a štědrý dárce stínů
vylévá svou lásku na vzrušenou hlínu.
A když leží člověk v trávě nad cestou..
Cítí, že se Země stává nevěstou,
že má kromě svého nesmírného věna
lásku jako Bůh a tělo jako žena..."

"DUCHOSPYTŇY KLUB" - Hojnost (video)

Prý - zda jsem tento týden nějak podpořil svoji HOJNOST? Hm..
nejsem schopen rozpoznat..! Na video jsem se ani nepodíval! Tyhle
rady na styl "Nemají chleba - ať jedí koláče.." já nerad.

Ono vřbec.. "STAV JISTĚ NOUZE" je archetypální záležitost. V
přirodě hojnost - to jsou dvoumetrové kopřivy v lužním lese.. a
naopak nouze - to jsou divoce a krásně pokroucené "Bory šumící po
skalinách".

Taoisté si z nouze udělali posvátnou krávu, viz verše:

Přízeň, zahanbí tě jako strach! (Když člověk získá zdroj obživy
nebo mecenáše - stává se na jeho náladách závislým.)

A ocenění je utrpení velké jako tělo! (Člověku se jednou něco
podaří, hned tě všichni poplácávají po zádech a očekávají něco ještě
lepšího a krásnějšího.)

Proč jezdím na vodu? (Jak mi našeptává doktor Sádlo)

"V člověku se začátkem jara pomalu vzrřmáhá touha po syrové jarní
noci, po dychtivé tmě řek a deště, po černé tmě pobřežních porostů,

jež člověka se zaváháním přijmou, po černé tmě mokrého mechu a klackoví, z nichž po deštích leze "červ vodácké poetiky". Chlupatá tma olízne tvář snu.. Je to věčný říční svět v jeho čase v plynutí.. Ta tma je plná zvířat. Ve tmě jsou zuby, parohy a paznechty, útok a útěk, písek a hlína, vyškubnutá stébla, obrácené kanoe, čudící ohniště, šterkový převis, louže a nepatrný potůček mizící v řece."

BYL JSEM POVÝŠEN DO NEJVYŠŠÍ VODÁCKÉ HODNOSTI..

Po řadě truchlivých degradací, kdy mi onikal už jenom můj HÁK - ovšem jenom tehdy, když jsem si jej sám hrál..

"Ráčeji vodpustit Vaše blahorodí, že ten stan stále ještě nestojí..!"

Se mi náhle a nečekaně dostalo povýšení do nejvyšší vodácké hodnosti "VODÁCKÝ BŮH MELOUNEK" Ovšem ihned po povýšení mě nejvyšší místa admirality hnaly k disciplíně.. chtěl jsem se povrtat v ohni a bylo mi řečeno "Jakožto Vodácký bůh Melounek smíš zasahovat jenom SLOVNĚ, případně jenom v té nejmenší možné a nutné míře!!"

Hned jsem si vzpomněl na satana Vólanda u kterého jistý ruský hokynář reklamoval peníze pršící z nebe, které se po pár hodinách proměňovaly v etikety limonád: "Vy jste včera kouzlil.." a Vóland na to: "Já? Já?? Děláte si legraci! Vždyť mě to ani nepřísluší..! Navíc, že by pravé peníze pršely z nebe.. nemáte nějaké duševní potíže??"

Takže hle..! Už za života jsem se nečekaně stal součástí Pantheónu.

Byl jsem rozpoznán, diagnostikován a politován..!

Jdu takhle z experimentální výpravy za Morávku "na kopřivy" a potkám cestou kamaráda. Ten mě se soucitem přejel pohledem a říká "Ta padesátka tě vzala.. co?" chvíli jsem o tom přemýšlel, a pak mi to došlo.. Brutální vesnický archetyp!!

Před padesátkou chodí chlap za ženským a po padesátce na kopřivy.

Nu což.. z toho se už nevyžlu. Jdu hledat trávnícu!

Joj karamba!!

Zakletá knihovna

Stejně jako Josef Váchal, jsem vyzoroval, že knihy v mé knihovně spolu hovoří!(Stejně jako se jim děje i v mé hlavě..)

Dokonce se prostupují.. a významy, slova, věty, stránky, celé kapitoly knih nezůstávají na svém místě, proměňují se a volně driftují po knihovní skříni (Ještě že mi moje žena povolila toliko jedinou knihovní skříň, ve které beztak nemohu díky jejímu zásahu, nikdy nic najít.) nepomohlo ani ochranné sanitární mezipatro kuchařek – tato obrana vydržela nedlouho a po jejím prolomení dochází z volnému míchání obsahů knih filosofických, kuchařských, ale i Batličky, Váchala, Meyrinka, Rozmarného léta spolu se Švejkem, s krásnými kulturními obrazovými publikacemi, přečetným Cílkem, vzácným Nevrlým, Biblí, spoustou Číny, Tchaj-ti, Taoismu, zahrádkářských receptů, bylinkářství, mele se to tu spolu se Saturninem, Thoreauem, Hrabalem a poezií..

Za těchto okolností jest obtížné, nahnat uprchlý a změněný knižní obsah nazpět do původní publikace a pořídit z ní seriózní výpisek.

Musel jsem za to slíbit duchům knihovny jejich “libru masa”, kterýžto slib, plním přepisem cestovního zápisu Váchalova psa Tarzana, rodem leonbergera, jenž tento moudrý, mohutný, originální pes, před sto lety, pořídil při “van helsingovské” štvanici za slovenskými wampýry.

"Pes Tarzan viděl v každém pohybu světa “volání divočiny” a také dosti důvodů k snění o příjemnosti žití bez zvláštního spěchu.."

Váchal pravil o svém psu: „Pes Tarzan je zcela smířen s osudem svým posmrtným, ví že zle mu tam nebude, v té Boží udírně dole, kam za pánem přijde. V nebi je to asi náramně krásné a čisté, a on se obává, že by mu tam několikrát za den nohy myli, jak to panička dělává,

když prší a on bláto do pokoje přinese. Ostatně Tarzan, si přijít do nebe ani nepřejde. Nebyl by shromážděním vyvolených ani vlídně přijat, nehledě, že ustavičným prozpěvováním slávy Pánu, Tarzan by, nemuzikálním jsa, vytím zcela ochraptěl..”

Takže Tarzanova slova, drápem pečlivě zapsána do páníčkovy magické knihy:

“Kol nás zvedají své hlavy vysoké masívy horské, Skřižnou a Prašivou - pro neužitečné romantiky, jsou to obnažené planiny, kde možno oddychnout si bez obav, že zákeřně, z některé strany lesních hlubin, napadne nás medvěd nebo dokonce vlkodlak samotář. Leč ani rozlehlé horské šíje nejsou bez nebezpečí poutníkům s velikým psem v průvodu.. Znenadání vyřítí se ze stromového skupenství jedna kráva, za ní druhá a třetí! Běda, nepomysleli jsme-li na útěk včas. K obhájení statečnosti mé, připomínám, že býti sám, tak prošel bych klidně třeba celým stádem krav, ale dědictví, nezotročených hovězích plemen, může lehce oživnouti u některé senzitivně naladěné mediální krávy, aby viděla státi před sebou tvora, příbuzného šelmám, býložravce napadajících, a zhurta ho prohlédnouti pospíšila, eventuelně menším trknutím či kopancem o své existenci ujistila.

Však příroda kolem - oni jsou tady velicí lesové a cesty náhle končí strží. Tam ležel pasák koz a spal. Jak se ho páni na cestu tázali, oka neotevřel, ničehož neřekl, jenom nohu zvedl a tou nám směr ukazoval, aniž tělem svým pohnul! Kdybych já tak zadní nohou udělal, za nemrav by to lidé drželi!

Na úpatí hory Prašivé rozložili pánové stan a vytáhli z baťohu uzené maso, slaninu, brambory, cibule a papriku.. Kteréž to dvě poslední věci mohli, dle mého psovského názoru, směle nechat doma. Ach mé pero je slabé při popisu toho všeho co vzbudilo se vůněmi v mé duši psí! Když lidé usnuli, zůstal plápolající oheň, co jediný živý přítel, pro nás čtvernohých chlupáčů, sobě samým ku bdění zůstavených. Kladu své packy pánovi na tělo a do jeho rukou kladu svou věrnou psí hlavu a říkám mu: „Pane, zůstaň a neodcházej.” On jediný bdí, kouře a přemýšleje. Opíjí se tím ponocováním plně a sytě - jako já, a je

šťasten. Truchlí však, že nemůže dát svou hlavu do klínu věčného
neznámého přítele, a říci mu jak já: „Pane, zůstaň s námi“.

V blízkosti ohně, plašícího temnoty věcí neviditelných, nacházel jsem
přečetné stopy tvorů jiné krve..

Pak zrodil se nový krásný den, lákající nás věřit ve věčný život
uprostřed nehynoucích krás, se všemi, které jsme kdy milovali.”